Melissa Moretti

Viharban született

adamo books kiadó

Melissa Moretti

VIHARBAN SZÜLETETT

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-212-5

TARTALOM

A kezdet kezdetén....4
Fekete felhők....14
Új irányban....24
Viharok....33
Találkozások....43
Andres.... 53
Két férfi....63
Döntések....76
Az első éjszaka....85
Az élet irama....95

A kezdet kezdetén

Kira szíve a torkában dobogott. Még sohasem érzett ehhez hasonlót. Hol elöntötte a forróság, hol meg hirtelen fázni kezdett. Egyik érzésre sem volt semmi oka, de attól ezek a dolgok még történtek vele.
Már egy órája várt a nagy, fényes, csillogó irodaépület halljában. Sejtette, hogy kamerák figyelik őt is, másokat is. Lehet, hogy egyszer csak biztonsági őrök jönnek érte, és viszonylag diszkréten elvezetik valami főnökhöz, aki kikérdezi..?
A fiatal nő izgalmában érkezett korábban. Pontban tízkor kellett megjelennie a Solvay és Lybsterr befektetői cég irodájában, de annyira izgult, hogy reggel nem bírt már megmaradni szerény albérletében, inkább felkészült testileg-lelkileg és eljött ide. Ha tűz támadna a metróban, ha gigantikus dugó zárná el a Belvárost, ha bármi más történne, ami megakadályozná, hogy pontosan ideérjen... akkor nem is tudná, mit csinálhatna... Nem késhet el! Ez lesz élete első munkahelye. Alig fejezte be az egyetemet, most, a nyár elején, júniusban megkapta a diplomáját. Ezer helyre küldte el az önéletrajzát – három céghez be is hívták interjúra, de eddig még semmi eredmény.
Tíz előtt tíz perccel elment a mosdóba, a tükörben ellenőrizte a külsejét, rendben találta. Nézte azt a „másikat" ott szemben. Huszonhárom éves lesz lassan, és annyinak is néz ki. Nem sovány, inkább telt, nem magas, de nem is alacsony. Többször érezte már, ha a tükörbe nézett, hogy Kira Dannes olyan... átlagos. Az biztos, hogy a külsejével nem tűnik ki a tömegből, a sok hasonló nő közül. Talán csak azzal, hogy a haja koromfekete – ahogyan maga szokta mondani: „olyan, mint az éjszaka" – a szeme viszont kék. Méghozzá szép kék, „olyan, mint a tavaszi égbolt". Már meggyanúsították az egyetemen is, hogy festeti a haját, pedig nem.
Hirtelen az órájára pillantott és sebesen szedte a lábát. Irány a lift, aztán a hatodik emelet. Tíz óra előtt négy perccel szállt ki, és már látta is egy információs táblán, nem túl nagy betűkkel: „SOLVAY&LYBSTERR". Követte a nyilat, két sarkon is befordult, már az épület nyugati oldalán járt, amikor megtalálta a csöppet sem hivalkodó bejáratot. Átlátszó üvegajtó suhant el közeledtére, és egy kis előtérben találta magát.
Egy titkárnő ült kis asztala mögött. Jó negyvenes, bőre kicsit barna, talán nem a napozástól. Haja, ruhája teljesen rendben volt. Azaz nyilván megkövetelik tőle is, hogy rendesen öltözzön. Kira most csak az arcát figyelte, mióta belépett.
- Jó napot! Kira Dannes vagyok, interjúra jöttem...
- Jó napot – a nő nem volt ellenszenves, valami halvány mosoly-féleség is megjelent az arcán. Ő is alaposan szemügyre vette a lányt, aki folytatta:
- ...Még nem tudom, Solvay, vagy Lybsterr úrhoz?
- Jó napot. Szerintem csak Solvay úr jöhet szóba, három okból is. Egy: ő a főnök. Kettő: Lybsterr úr egy csendestárs, én öt éve vagyok itt, de ez idő alatt csak egyszer láttam. Három: csak Solvay úr van itt pillanatnyilag.
Mosolyogtak mindketten, aztán a nő közelebb hajolt az asztalán egy készülékhez, lenyomott egy gombot:
- Dannes kisasszony van itt. Interjúra jött, uram.
- Jöhet! – mondta egy ismeretlen férfihang. A titkárnő kritikus pillantást vetett a lányra:
- A blúzon a felső gombot... be! – vezényelt, és Kira azonnal engedelmeskedett. Hiszen ez a nő bizonyára jól ismeri a főnököt, tudja, mit kedvel és mit nem. És nem akarhat neki rosszat, hiszen nem az ő helyére pályázik! Közgazdász végzettségű munkaerőt kerestek, azt hirdették, és Kira ezért volt itt.
Begombolta a blúzát és máris nyitotta az ajtót. A főnök szobája meglepően kicsi volt, de ízléses, sőt hangulatos. Pár régi műtárgy, egy közepes értékű festmény a falon, kényelmes és nyilván drága

bútorok. Kira megtorpant a küszöbön. Solvay úr meglehetősen alacsony volt, piros arcú, érdeklődő tekintetű. Minimum hatvan lehetett, nem viselt semmilyen ékszert, és feltűnően kopaszodott. Volt egyfajta szomorúság benne és körülötte, legalábbis Kirának úgy tűnt.
A lány görcsösen vigyázott, hogy meg ne botoljon a saját lábában, épségben eljusson az íróasztalig. Solvay csak jelképesen emelkedett fel a székéről egy pillanatra, hiszen egy hölgy lépett be a helyiségbe, de vissza is ült rögtön. Kira mosolygott, de maga is érezte, hogy mivel izgul, ez a mosoly elég merevre sikeredett.
- Kira Dannes vagyok, uram. Az idén végeztem a közgázon… szóval a közgazdaságtudományi egyetemen. A szokásos tárgyakon kívül tanultam üzletvitelt is, és…
- Dannes kisasszony, ezt mind tudom már a beküldött életrajzából – és tényleg ott volt előtte az asztalon, Kira ráismert a nyomtatott példányra. Több tucatot készített belőle számítógépes nyomtatón. – Ezért én már sokat tudok önről. És ön mit tud rólunk?
Ügyes kérdés volt, ismerte el magában a lány. Érezte, hogy ez afféle kisebb vizsga, ahol, ha a kérdésekre jól felel, talán van esélye a munkára… Hát elmúlt az izgalma, kicsit leeresztett, megnyugodott. Egész idő alatt a férfi szemébe nézve válaszolt:
- Az önök cége meglehetősen különleges… legalábbis nekem. Önök befektetők, de elsősorban nem meglévő anyagi értékekbe fektetnek pénzt, ilyeneket nem is hoznak létre, úgy értem, nem építkeznek, nem alapítanak üzemeket, nem vesznek régi gyárakat, hogy felújítva továbbadják őket… A cég szellemi értékeket vásárol, illetve azokba fektet be.
Solvay arcán látszott, hogy tetszik a válasz. Most ő következett:
- Ha itt dolgozna, meg kéne szoknia, hogy sokszor szinte a semmibe fektetünk bele jókora összegeket. Jönnek ide a feltalálók, meg akik annak hiszik magukat. Előadják a jó és rossz ötleteiket, és várják, hogy szálljunk be a fejlesztésbe a saját pénzünkkel. Ezen a pályán nagyokat lehet bukni, minek tagadjam, velünk is előfordult régebben. Ma már ritkábban, mert résen vagyunk, ezerszer is megrágjuk, adunk-e pénzt bárkinek arra, amit felajánlott nekünk. Úgy érzi, helyt tudna állni egy ilyen cégben?
Kira nagyot lélegzett és már mondta is. De nem azt, amit előre betanult, amit az interjú-tanfolyamokon tanítanak.
- Uram, szerintem ide óriási tapasztalat kell, és jó megérzések. Én a magam részéről csak az utóbbit ajánlhatom fel. Tapasztalatot itt szerezhetek, és ahhoz idő kell majd, talán évek. Most csak annyit mondhatok, hogy ha idejön egy feltaláló, annyit legalább meg tudok mondani róla, valóban hisz-e abban, amivel beállított hozzánk, vagy csak egy szélhámos, aki pénzt akar kiszedni belőlünk.
Észre sem vette, de már többes számban beszélt a cégről, mintegy belülről. Mintha itt dolgozna. Solvay viszont észrevette ezt. Hirtelen megkérdezte:
- Mivel foglalkoznak a szülei?
A lány sóhajtott, válasza alig észrevehető kis késéssel érkezett.
- Az apámra már alig emlékszem, olyan régen elhagyott bennünket. Az anyám három éve balesetben halt meg. Az egyetemen ösztöndíjas voltam, és egy alapítvány is támogatott.
- Balesetben..? – kérdezte Solvay, talán már csak azért, hogy kérdezzen valamit. A figyelme másfelé fordult volna, de a név, amit Kira kimondott, hirtelen visszarántotta a férfit teljes valójában.
- A Conterr-alagútban.
Solvay arca megváltozott. De ez is csak egy pillanatig tartott. Aztán megint közömbös lett a hangja:
- Az édesanyja egyike volt hát az ottani áldozatoknak? Melyik részen?
A kérdés azt sugallta, Solvay három évvel ezelőtt figyelemmel kísérte a nagy visszhangot kiváltó balesetet. Hát persze, hiszen sokat szerepelt az eset a médiában. Sorozatos ütközések történtek a város melletti hegy alatt, több teherautó kigyulladt, néhány autó fel is robbant, és összesen vagy húszan vesztették életüket.
- A kiégett kocsija a második menekülőút előtt állt. De alighanem későn szállt ki, talán amikor már lángolt az autó. Őt magát a menekülő lépcső első szintjén találták meg.
Solvay nem szólt, olvasta a lány önéletrajzát. Vagy nem is olvasta, hanem töprengett? Aztán

váratlanul felállt, letette a papírt és kezet nyújtott:
- Gratulálok, Dannes kisasszony. Mától kezdve cégünk munkatársa.

Már másnap munkába állhatott, és ez a nagy örömön túl aggodalommal is eltöltötte. Ezért amint elhagyta Solvay irodáját, azonnal a titkárnőhöz fordult. Akiről kiderült, hogy Miriamnak hívják, és hogy ő ugyan már ebben az országban született, de a szülei „Arábiából" érkeztek, ezért barnább az ő bőre is „az itt megszokottnál". Miriam mindezt mosolyogva, kedélyesen adta elő. Nem látszott veszélyes embernek, és nem is volt az. Rögtön barátságos és közvetlen lett:
- Ha nincsenek jobb ruháid, akkor sajnos most kell rá kiadnod a pénzt, mert ide nem lehet akárhogyan jönni. Kosztüm, minden nap másik blúz, blézer, ilyesmi. Solvay ezt sohasem mondta nekem, de láttam a szemén, ha nem úgy öltöztem, ahogyan szerette volna. Azóta ismerem a rendet. Rajtad kívül dolgozik még itt egy férfi, harminc körüli, Will Alurin névre hallgat, ő segít Solvaynek. Mostanában betegeskedett a főnök, többször nem volt bent napokig, ilyenkor Will veszi át a helyét, játssza a főnököt. De ő sem rossz ember, és érti a dolgát.
- Sok a munka?
- Fura egy hely ez, Kira! Nemegyszer csak üldögélek dologtalanul, fölöslegesnek érzem magamat, hazamennék. Bár otthon egyedül vagyok... Néha meg egyszerre esik be három-négy ember, és csak egy tárgyaló van, meg három szoba, mindegyikben ül valaki, aki tele van ötletekkel. Járnak ide komplett bolond feltalálók is. Tudod, hány *perpetuum mobilét* láttam csak az utolsó egy évben..? De azért kötnek üzleteket is. Solvay mostanában csak a régi, és már a pénzt hozó üzletekkel foglalkozik, ott vigyázza a cég érdekeit. Will, és ezek szerint te meg majd az újakkal fogtok bajlódni.
Kira eltöprengett azon, hogy aznap délután ki kell adnia több száz eurót. Sejtette már régebben is, hogy amint lesz egy hozzá illő munkahelye, fel kell újítania a ruhatárát. Most egyszerre örült, hogy állást kapott két hónapos hiábavaló keresés után – de ez a nagy kiadás nem jött jókor. Tartalék pénze már alig maradt, és sem az albérlet, sem az élet nem volt olcsó. Remélte, kihúzza valahogy az első fizetésig.
Azért mégis az öröm volt benne a legnagyobb, ezt nem is tagadhatta volna. Amerre csak ment aznap, boltról boltra, mindenütt vidámságot sugárzott magából. Észrevette, hogy a férfiak is jobban felfigyeltek rá. Máskor szürke kis verébnek érezhette magát, és talán az is volt. Ma meggyőződhetett arról, hogy ha jókedvű, az emberek is rámosolyognak, még vadidegenek is küldenek feléje apró jeleket. Ezekkel tudatják, hogy szeretik az ilyen mosolyokat, vidám tekinteteket, szökellő mozgást, lám csak, ők is mosolyognak, nekik is jókedvük van! Talán éppen Kiráról ragadt át rájuk?
Annyira fel volt dobva, és annyi pénzt adott ki, hogy délután már „nincs vesztenivalóm"-alapon beült a város legdrágább, legfényesebb, de egyben legjobb cukrászdájába is. Elhatározta, hogy rendel valami finomat enni-inni, és úgy fog élni legalább másfél órán keresztül, mintha gazdag lenne, gondtalan, és életművész!
Mindent megtett ezért. Valami egészen különleges mexikói kávét rendelt, kiválasztott három drága, de nagyon gusztusos süteményt, kért tejszínhabot is, és egyáltalán, úrinőnek érezte magát! Beült a belső részbe – odakünn még tombolt a nyár és nagyon meleg volt – idebent szinte hangtalanul duruzsolt a klímaberendezés. Jól öltözött nők és férfiak ültek a környező asztaloknál, halk zene szólt. Olyan volt a kávézó, mint egy sziget, vagy inkább akvárium. Minden oldalról bezárva ülhettek ott azok, akik egy időre nem voltak kíváncsiak a külvilágra. „És vajon a külvilágon kit érdekel, hogy mi idebent vagyunk, és mit csinálunk?" – kérdezte egy józan hang Kira agyában.
Majdnem minden jó volt. Több mint egy óráig élvezhette ezt a hangulatot. De aztán valami történt... Három új vendég jött, két férfi és egy nő. Az egyik férfi nyugodtan mozgott, leült egy székre, a nő is ezt tette. De a másik férfi, harminc-harmincöt éves lehetett, izgett-mozgott, kétszer is felugrott és elment étlapokért, mert nem bírta kivárni, míg a pincérnő odaér. Tele volt energiával. Körbenézegetett, leste a vendégeket, de még a széles üvegablakokon át a kávézó teraszára és a sétálóutcára is figyelt. Amikor pedig megkapta a kávéját, sebesen kavarta. Gyermekkorból ki nem nőtt hiperaktivitás, gondolta Kira, aztán többet nem foglalkozott vele. A férfi mindenkit

megszemlélt, közben beszélgetett a másik kettővel. Egy percig nem tudott nyugton maradni.
Kira érezte, hogy ennyi volt, nem több. Kiélvezte a látszat-gazdagságát, a képzelt előkelőségét. Kifizeti a kávét és a süteményeket, ez volt az ára annak, hogy egy ideig gondtalan és tehetős embernek képzelhette magát.
Hívta a pincérlányt, kérte a számlát. Több állt rajta, mint amennyire számított, szerencsére volt nála annyi, a borravalóval együtt éppen, hogy ki tudta fizetni. Felállt, fogta a bolti táskákat, amikben az aznapi „zsákmányát" vitte haza. A kijárat felé vezető útja az izgága férfi asztala mellett vitt el. Kira nem gondolt semmire, egyszerűen elment az asztal mellett. De az a férfi éppen akkor ragadta fel a kávéját, és széles mozdulatot tett a kávéscsészével. Nem láthatta a hátulról közeledő Kirát. De Kira sem számított egy ilyen mozdulatra.
A kávéscsésze talán félig volt, amikor a lány karjának csapódott. Tartalma a ruhájára ömlött, végigfolyt a szoknyáján, ami az egyetlen jobb ruhadarabja volt. Döbbenten állt, már késő volt, hogy bármit is tegyen. Éppen csak annyi lélekjelenléte volt, hogy elrántotta, félretartotta a kezében cipelt táskákat, nehogy azokba is belefolyhasson a barna lé.
A következő másodpercben sok minden történt egyszerre. Az egyik az volt, hogy Kira agyát elborította a sajnálkozás és a harag. Sajnálta a szoknyát, és dühös volt erre a felelőtlen alakra. Ugyanakkor az ő asztalától távolodó pincérlány meghallotta a zajt, és elindult feléjük. Az izgága férfi felugrott és vörös arccal dadogott valamit. Úgy állt ott, mint egy gyerek, aki rossz fát tett a tűzre, hebegett – korántsem volt most olyan mozgékony, mint eddig, azt sem tudta, hová nézzen, és hirtelen szinte mozdulatlan lett. A nő és a férfi az asztalnál megkövülten nézték a jelenetet.
Kira agyában több gondolat száguldott egyszerre. Mit tegyen? A legszívesebben kitört volna, közelről a férfi arcába ordítaná: „Ez az egyetlen kosztümszoknyám, maga hülye!" Ugyanakkor érezte, ez nem ő lenne, ő nem mond ilyent senkinek, még ha rászolgált is, mint ez itt. Ha sírva fakadna, és azt kiabálná, hogy ma kapott végre munkát és holnap, az első napján ebben a ruhában kéne mennie, és most mit fog csinálni..? De a maga sajnáltatása sem tetszett neki. Így telt el pár másodperc, ami alatt a pincérlány utolérte Kirát. A bűnös fiatalember valami bocsánatkérés-félét mormolt, a feszültség érezhetően nőtt a levegőben.
A pincérlány meglátta a foltot. Tenyérnyi volt, de le is folyt a kávé több irányban, rettenetesen elcsúfítva a ruhadarabot. A pincérlány megjegyezte, hogy ha Kira óhajtja, akkor ők kitisztítják a saját költségükön, mivelhogy itt náluk történt az esemény... A fiatalember és Kira tekintete találkozott. Sokkal nagyobb büntetés lesz, ha nem szólok semmit, döntötte el magában Kira. Hirtelen mozdult. Még egy nagyon haragos pillantást vetett a férfira, aztán úgy ment tovább, mintha nem történt volna semmi. Pedig a lábán is érezte a most odaérő kávécsöppeket. Nem nézett már senkire, csak az ajtóra. A lelke fájt, és ezt alighanem sikerült éreztetni azzal a férfival is. Mert alig csukta be maga mögött az ajtót, hallotta, hogy amaz kinyitja.
- Kisasszony, kérem, bocsásson meg!
Kira felvetette a fejét. Olyan határozottan indult el a sétálóutcán, mintha arra lenne dolga. Holott eredetileg éppen az ellenkező irányba akart menni. De most már mindegy volt, elment a kedve az egésztől. Pár kiegészítőt majd vesz valahol másutt, máskor. A lényeg, hogy most el innen, nincs ennél fontosabb.
Mire hazaért, egy kicsit megjavult a kedve. Van munkám! – kiáltotta az üres lakásnak. Kilépett a szoknyából, beáztatta egy lavór vízbe, azután szétpakolta a holmikat, amiket vásárolt, és ez legalább olyan nagy örömöt jelentett számára, mint a kávézóban eltöltött másfél óra – leszámítva az utolsó két percet...

Másnap Miriam azzal fogadta:
- Solvay úr ma később jön be. Viszont itt van Will, ideje megismerned.
Will a szobájában volt, de most, mintha csak sejtené, hogy szükség van rá, máris előbújt. Kira még odasúgta Miriamnak:
- Elkéstem? Hiszen, ha ő már itt van...

Miriam Willre mosolygott, majd megfordult és szinte mozdulatlan ajkakkal súgta a lánynak:
- Ma először jött be időre. Két perce van csak itt.
Will Alurin harmincegy éves, nyurga férfi volt. Látszott, hogy sportol valamit, de ettől nem lett izmosabb, csak rugalmasabb. Talán örült az életnek, de ezt nem nagyon mutatta. Arckifejezése általában unott volt. Sötét szemében ült valami, ami egy csöppet sem tetszett Kirának. De ez csak egy villanás volt, el is múlt, mert amikor Will mosolygott, akkor nagyon megnyerő tudott lenni. Az arca nyílt, derűs, tekintete barátkozó és rokonszenves lett. Most is közvetlen volt, és Kira sejtette, ilyen az ügyfelekhez is.
- Kira Dannes.
- Will Alurin.
Egy pillanatig még nézték egymást, Miriam nem segített, oldalra húzódott, mintha helyet adna egy küzdő párosnak. De most egyikük sem akart harcolni, hiszen még nem ismerték sem egymást, sem a helyzetet, sem a tétet – ha ugyan volt ilyen. Will megmutatta a harmadik, mellesleg a legkisebb irodát a lánynak, majd megállt a nyitott ajtóban:
- Azt hiszem, egyelőre az lesz a legjobb, ha mellettem lesz és figyel, amint egy-egy ügyféllel tárgyalok. Nézzen, hallgasson, tanuljon. Beletelik néhány hétbe, míg megkapja az első önálló munkát, az ügyfelet, aki csak az öné lesz attól kezdve, és akit végigvezet.
Hogy mit jelentett ez a „végigvezetés", azt Kira hamarosan megtudta. Mert még aznap délelőtt jelentkezett valaki. Solvay ugyan megjött közben, de ő nem foglalkozott az ilyenekkel. Miriam közben röviden felvilágosította Kirát, persze a maga stílusában, rövidítve és félig suttogva, nehogy Will meghallja:
- Solvay és társa, akit szinte sohasem látunk, felkarolják a fiatal feltalálókat, menedzselik a találmányukat, szerződést kötnek velük. Ha jó a találmány, akkor azt végigviszik, megterveztetik, elkészítik a prototípust, vagy akár a gyártást is megindíthatják. Volt olyan találmány, amelynél még a tömegtermelésben és piacra vitelben is ott voltak Solvayék, milliókat hozott ez nekik is. A feltalálók is jól járnak... általában... – itt Miriam hangja kicsit bizonytalan lett. Hogy miért, arról Kira a következő tárgyaláson meggyőződhetett.
Will ugyanis elég kemény feltételeket diktált, nyilván Solvay úr egyetértésével. Kira is ott volt, amikor a tárgyalóban leültek egy fiatal, szakállas egyetemistával, akinek valamilyen elektronikai ötlete volt. Készített egy programot, amellyel a számítógépes vírusok egy fajtáját lehet távol tartani a géptől. Will ült vele szemben a széles asztal másik oldalán, nem vette le a szemét a fiatalemberről, és a hangja meglehetősen száraz volt:
- Ön elmondta, mit tud a találmánya. Mi nem tudhatjuk, hogy így van-e. Hajlandó átadni a programot egy szakemberünknek, aki ellenőrzi?
- De ellenőrzés közben simán le is másolhatja, azaz ellophatja... – ellenkezett a szakállas, kicsit nyugtalanul. Will félelmetesen profi volt, hiszen nem először és nem századszor folytatott ilyen tárgyalást. Kemény volt a hangja:
- Ezt a lehetőséget kizárhatjuk, hiszen az az ember nekünk dolgozik, mi megbízunk benne, és ezt ajánlom önnek is. A mi érdekünk az, hogy az ön találmányát menedzseljük, nem fogjuk tehát ellopni. Nem érdekünk, hogy ön bepereljen minket, lopás vádjával, és ennek híre menjen a szakmában. Ki fog nálunk jelentkezni a találmányával, ha azt hiszik, mi voltaképpen egy tolvaj cég vagyunk? A patthelyzetet fel kell oldani, kedves uram. Vagy megbízik bennünk, vagy nem. Ha igent mond, akkor kötünk egy előszerződést. Ismétlem, akkor kötjük, amikor még nem is láttuk a maga programját. Ebben vállaljuk, hogy ha a szakemberünk jónak ítéli meg a találmányt, akkor szerződünk önnel a szokásos feltételekkel.
- Az mit jelent, mi a szokás? – a diák ezzel máris elárulta, hogy nincs otthon a találmányi ügyekben. Kira asztalára már odatettek pár hivatalos közlönyt és jogi szakkönyvet, finom célzásként, hogy készüljön fel. De érezte, az igazi „tananyagot" itt fogja elsajátítani, ebben a tárgyalóban, Will mellett.
- A szokásos Solvay-féle szerződésben mindkét fél vállal felelősséget és feladatokat. Ön, mint feltaláló, semmit sem kockáztat, mert ha nem jön össze a dolog, ha az iparág nem lesz vevő a

programjára, akkor visszaadjuk önnek, felbontjuk a szerződést és mehet vele, próbálkozhat másutt. Ellenben, ha sikerül azt eladni és majdan gyártatni, akkor szép pénz üti az ön markát és a miénket is. Ne felejtse el, mi kockáztatjuk a pénzünket, nem ön. Ön nyilván meglehetősen szegény, ugye, nem sértő, amit mondok? De tény.
- Tény – bólogatott a diák és látszott, hogy feszülten várja a folytatást. Will ezért kis hatásszünetet tartott, majd folytatta:
- Mivel mi kockáztatunk sokat, hát az elérhető haszon hatvanöt százalékára tartunk igényt.
- Sok! – ingatta fejét a szakállas, látszott, hogy átfuttatta a fején az arányokat – Én vagyok a feltaláló, enyém az ötlet, nélkülem semmi sem lehetne ebből az üzletből... de alig több mint egyharmadát kapom a majdani bevételnek, önök pedig majdnem a kétharmadát?
- Jelen pillanatban sem ebben a városban, de talán egész Európában sem talál olyan menedzselő céget, amelyik ennél többet adna a feltalálóknak. Nem valami titkos és büntetendő kartell okán van ez így. Hanem mert igen nagy a kockázat. Ne higgye, hogy minden feltaláló zseniális találmányt hoz, és mi sikert aratunk vele. Bizony legalább annyi a bukás, mint ahányszor az egekbe mehetünk. Finanszíroznunk kell a bukásokat is, amelyek törvényszerűen bekövetkeznek, de előre senki sem tudhatja, miből lesz siker és miből kudarc.
Ezzel nem nagyon győzte meg a fiatalembert, aki gondolkodási időt kért. Will nyugalma nem változott, ugyanolyan udvariasan, sőt biztatóan szólt a távozóhoz is, mint a beszélgetés elején. Miután a diák elment, Kirára nézett:
- Vissza fog jönni. A harmincöt százalék kicsit letaglózó, tudom. De ennek így kell lennie, ha nyereséges céget akarunk. Tudja, milyen kevés találmány jut el arra a szintre, hogy tényleg milliós bevételt hozhat nekünk is, meg a feltalálónak? Jó esetben öt százalék. De minden ügy egy ilyen alkuval kezdődik, sokszor éppen ebben a tárgyalóban.
A következő két hétben Kira maga is érezte, hogy nagyon sokat tanult. Egy teljesen új világban találta magát. Solvay gondoskodott róla, hogy mindenféle ügyeket megismerhessen. A kezdet kezdetétől addig, amikor a feltalálók már „nyakig ültek az ügyben", mint az öreg mondta. Vagy ő, vagy Will szólították mindig Kirát is, ha tárgyalásra került sor. Kira megismert vagy húsz ügyfelet, javarészük férfi volt. Akadt köztük, aki csak néhány hónapja állt kapcsolatban a céggel, és volt olyan is, akinek már javában árulták is a termékét. Amit a Solvay-vállalkozás nélkül soha nem tudott volna finanszírozni, így élete nagy álma, a találmánya sohasem került volna a világ elé. Ezek között is akadtak elégedettek, de bizony olyanok is voltak, akik felpanaszolták: ha csak ötven százalékot visz el a cég, akkor jobban jártak volna, nem marad bennük egy kis tüske... Solvay csak mosolygott ezeken a megjegyzéseken, Will viszont felkészült. Jegyzetekkel jött a beszélgetésre – ilyenkor aztán előrántotta őket, és már mondta is, hogy a feltaláló az utóbbi egy-két évben hány tízezer euróval lett gazdagabb...
Kira sokszor csak a fejét kapkodta, olyan sebesen jöttek az ügyek egymás után. Máskor meg úgy volt, ahogyan Miriam mondta: eltelt egy-két nap is tökéletes csöndben és nyugalomban, mert senki sem tette be a lábát a céghez. Solvay telefonálgatott, majd korábban hazament. Miriamtól tudta a lány, hogy Solvay felesége néhány éve meghalt, a férfi azóta egyedül él. De a cégtől még senki sem járt a lakásán vagy a házában – jellemzően azt sem tudták, hol él. Mindenesetre nem szegény környéken, hiszen a lakcíme a város egyik legjobb villanegyedét jelezte.
Willhez néha jött valaki: egy vagy két férfi, de nem is jöttek be a céghez, csak felszóltak neki telefonon, ő pedig lement: a nagy irodaházban több étterem is volt, ezek egyikébe. Egyszer Miriam is látta őt messziről, Kira meg kétszer is már az első hónapban. Miriam azt mondta a jövevényekre:
- A szemük sem áll jól! – ami nála a leginkább elutasító kifejezés volt.
A második hónap elején végre Kira is megkapta az első „saját" ügyfelét. Persze ez jobbára a véletlenen múlott: sem Solvay, sem Will nem voltak éppen az irodában, amikor az ajtón beóvatoskodott egy tizenéves kisfiú, és illedelmesen köszönt Miriamnak:
- Jó napot kívánok. Van egy találmányom, jó helyen járok?
Miriam üdvözölte, és mosolyogva szólította Kirát:

- Ügyfeled van. Bármily meglepő, egy feltaláló kopogtat az ajtódon.
Kira kijött és meglátta a rövidnadrágos gyereket, kis táskával az oldalán. Azt rögtön sejtette, hogy korához képest afféle „kisokos” gyerek. Aki nagyon magabiztosan viselkedett:
- Itt adnak pénzt egy találmány fejlesztésére?
Kira beült vele a tárgyalóba. Ha ügyfél, akkor ügyfél, kortól függetlenül. Meg kell adni a módját. Kicsit zilált a haja, egy helyen szakadt az inge, talán verekedett a társaival? Bár ennél azért komolyabbnak tűnt. A gyerek bemutatkozott és rögtön belevágott:
- Samuel Rostak vagyok. Tizenöt... leszek nemsokára. Szeptembertől gimnazista. Sokat biciklizek és az egyik bringámat ellopták. Hallottam másoktól, hogy ők is jártak így. Gyerekek is, felnőttek is. Akármilyen szerkezetet találnak ki a tolvajok ellen, azok hamar rájönnek a trükkre, és megint csak lopják a bringákat.
- És te olyant találtál ki, ami ezt megakadályozza? Kíváncsi vagyok... – és Kirát tényleg érdekelte a dolog. Korábban ő is sokat biciklizett. Egyszer az ő kerékpárját is „megfújták”, igen ügyesen. Akkor persze nagyon dühös volt. Mára emlékké fakult az ügy, de most, látva Samuel Rostak eltökéltségét, felébredt benne a halvány bosszúvágy. Hej, ha lenne olyan eszköz, amivel tényleg megakadályozható a lopás! De szívesen kitolna a biciklitolvajokkal!
A kisfiú látta Kira szemében ezt a kíváncsiságot, talán még többet is. Megfontoltan bólintott:
- Amit kitaláltam, az egyszerűen zseniális. És ami még fontosabb: hatásos is. Már két hónapja rajta van a bringámon, mindig a legforgalmasabb helyeken hagyom, ott, ahol a barátaimnak már ellopták egy-egy gépét.
- Saját magad teszteled, ez nagyon rendes dolog – dicsérte a lány – Megmutatod?
- Itt parkolok a garázsban – jelentette ki a fiú. Kintről zajt hallottak, megjött Will. Miriam elmondta neki, mi a helyzet. A férfi csak az egyik lábával lépett be a tárgyalóba, egy pillantással felmérte a gyereket, aztán egy intéssel kihívta a lányt. Kira becsukta az ajtót. Éppen kezdte volna újságolni, mi a találmány lényege, amikor Will félbeszakította:
- Hagyja az egészet, fölösleges.
- Fölösleges? De hiszen, ha jó dolgot talált ki...
- Semmire se megyünk vele. Kiskorú – szögezte le Will – Már az is szabálytalan, hogy tárgyal vele. Ekkora gyerekek csak a szüleik vagy a gyámjuk kíséretében jöhetnek ide. Ha tényleg jó a találmány, akkor is egy felnőttnek, méghozzá egy arra meghatalmazott felnőttnek kell aláírnia a szerződést. Volt már néhány esetünk fiatalkorú feltalálókkal, de azokból csak és kizárólag jogi gubancok lettek még akkor is, ha az ő nevében elénk került felnőttel szerződtünk.
- És akkor ennyi? – kérdezte Kira hitetlenkedve – Itt van egy koraérett srác, feltalált valami nagyon hasznosat, és küldjük el?
- Higgye el, sokkal kevesebb bajunk lesz akkor, ha most elküldjük, mint ha felvállaljuk – mondta Will borúsan, és bevonult a szobájába. Miriam csak a vállát vonogatta. Kira úgy ment vissza a tárgyalóba, mint akit fejbe vertek. Többszörösen is sajnálta a helyzetet. Egyrészt azért, mert lám, itt volt végre az ő legelső ügyfele a cégnél, és erre mi történik? El kell küldenie! De attól is irtózott, hogy nemet mondjon ennek a lelkes fiúnak. Hát belépve rámosolygott:
- Szóval mehetünk a garázsba? Nagyon érdekel a találmányod, Samuel.
A gyerek szótlanul lódult és a folyosón Kira alig bírta tartani a lépést vele. A lifttel lementek a legalsó szintre. A garázsban nem volt olyan hűvös, mint odafönt az épületben: itt nem működött a klíma, kintről beáramlott a meleg a betonfalak közé. Samuel biciklije a lift közelében parkolt. Kira csak annyit látott, hogy egy kis fekete tárgy van felül az első keréken. Háromjegyű számkódos kis valami a kerék tetején, acélpánt nyúlik át a küllők között, és az a valami szinte odatapad a kerékhez.
- Hogyan működik? – kérdezte Kira.
- Próbálja ellopni! – felelte a gyerek, és kíváncsian várt. Kira még sohasem lopott biciklit, meg mást sem, hát egy pillanatig habozott, hogyan fogjon hozzá? Aztán a legegyszerűbb módszert választotta: megemelte kicsit az első kereket – tudta, az úgysem forogna az őrző szerkezet miatt – és indult, tolta a kerékpárt a hátsó kerekén, magabiztosan, mintha az övé lenne. De éktelen

sivítást hallott, mire ijedten visszatette a földre, és a falnak támasztotta. Ez sem segített, a visítás nem szűnt meg, még egy egész percig. Amikor végre csönd lett, Kira nagyot sóhajtott.
- Nem szedhetik le?
- Próbálja meg – mondta Samuel ismét. Kira a kerékpár mellé guggolt, és megérintette a számjegyes kódot. Tekerte volna az első számot, maga sem tudta, hová – a szerkezet ismét sivalkodni kezdett, agresszíven, bántóan. Samuel is odaguggolt és mutatta:
- Elég, ha valaki csak hozzáér, a szerkezet már jelez. Ez benne az újdonság. Akármit csinál vele, visít, mert elmozdult az előző állásából. Mágnes is van benne. Mindig felveszi azt a testhelyzetet, ami a lezárásnál volt. Beállítom a kódot és bekapcsolom. Onnantól kezdve senki sem nyúlhat hozzá.
- De ha visszajössz és dekódolni, kinyitni akarod, akkor is üvölt!
- A legtöbb ember a három számjegy közül az elsővel akar manipulálni. Itt a tulajdonos maga állíthatja be, hogy melyikkel kezdi a három közül, és melyikkel fejezi be. Vagyis, ha például a 691-es kódot választom, eldönthetem, hogy az első, a második vagy a harmadik számjegyhez nyúlok először, és azt is, melyik lesz a második. Én például úgy állítom be, hogy hátulról kezdtem: először a harmadik számjegysoron tekerem a számokat az 1-esre, aztán az elsőt a 6-osra és a végén a középsőt a 9-esre. Utána kicsit megnyomom a harmadik számjegyet, ez indítja el a készüléket, innentől őrző állapotban van. Ha visszajövök, és el akarok indulni, először a középsőn a 9-est megnyomom, ezzel oldom a riasztót, aztán sorban a helyére tekerem a három számjegyet és kész, a zár kinyílik, kivehetem.
- De ha valaki kilesi a kódodat, sőt a sorrendet is?
- Akkor én vagyok a hunyó. De egyszerűen le kell takarnom a kódolást a tenyeremmel.
Mint amikor az ATM-ből pénzt vesz fel valaki, és nem akarja, hogy ellessék a PIN-kódját – a gyerek szabatosan beszélt, világosan fogalmazott. Érződött, hogy erre hangsúlyt fektet.
- És mi van, ha csak úgy magától eldől a kerékpár?
- Úgy kell letenni, hogy ilyesmi ne fordulhasson elő.
Olyan volt, mint egy kis felnőtt. És Kira ezt valahol a lelke mélyén csodálta. Samuel szőke volt, kicsit vöröses a bőre, nagy kék szemei belenyíltak a világba. Kira még habozott, mit tegyen. Eszébe jutott, mit mondott Will.
- És mondd, nincs ilyen szerkezet a piacon?
- Van számzáras, meg van mechanikus is. De nincs olyan, amelyik emlékszik, milyen helyzetben állították be, és attól kezdve azt tekinti alaphelyzetnek, az attól való bármilyen kicsi elmozdulást lopási kísérletként értékeli és riaszt. A kódzáras megoldás a sorrenddel és az egyik gomb megnyomásával szintén az én találmányom. Megnéztem a neten, ilyent mások nem találtak fel.
Kira habozott. Most mit tegyen? Ha Willre gondol, tényleg faramuci a helyzet, hiszen egy kiskorú a feltaláló, ebből valóban „gubancok" lehetnek. Viszont amikor szembesült azzal a kis szerkezettel, amely olyan ártatlanul lapult most is a bringa kerekén, úgy érezte, nem mondhat nemet. És nem is mehet el szó nélkül innen, nem hagyhatja itt Samuelt.
- A szüleid? – kérdezte reménykedve.
- Az apámról semmit sem tudok. Az anyám egy szállodában takarít.
- Vagyis neki sincs sok pénze.
- Van egy húgom is... – mondta a gyerek – Hárman élünk a fizetéséből. Megérdeklődtem a találmányi hivatalnál: csak az ideiglenes szabadalmi oltalomért, amivel nyerek egy fél évet, kétezer eurót kéne befizetnem.
- Az én irodám – Kira felfelé intett, a fejük fölé – nem mer, vagy nem akar kiskorúval kezdeni, azt mondják, ebből eddig mindig baj lett. Nincs valaki rokonod, ismerősöd, akitől pénzt kérhetnél?
Samuel szomorúan intett: nincs. Aztán csak álltak némán, súlyosan. Végre a gyerek felvetette a fejét, a szeme a lány tekintetét kereste:
- De van már négyszázhetven euróm. Matekórákat adok négy gyereknek, a szüleik rendesen fizetnek. Én korrepetálom őket, most fognak felvételizni a gimibe. Pár nap múlva lesz ötszáz.
- Vagyis ezerötszáz kellene – bólintott Kira. Még nem tudta, mit fog tenni, de érezte, hogy a dolog

nem maradhat ennyiben. Most csak annyit mondott:
- Van mobilod, amin elérhetlek? – beírta a gyerek számát a készülékébe – Adj pár napot, addig kitalálom, honnan szerzek pénzt, rendben? Majd hívlak, Samuel.

A következő három nap nagyon gyorsan elrepült. Valahogy megsűrűsödtek az események, Kirának még arra sem maradt ideje, hogy sokat töprengjen Samuel találmányán és gondján. Reggeltől estig jöttek az ügyfelek. Solvay is kénytelen volt besegíteni, olykor egyszerre több helyiségben is folytak a tárgyalások. Persze Kirát még nem engedték egyedül beszélni, a legtöbbször Will jelenlétében tanulhatta a fogásokat. Néhányszor azonban Solvay kérte be őt magához, legyen fültanúja egy-egy beszélgetésnek egy vadonatúj ügyféllel. Voltak feltalálók és jöttek újítók, ez utóbbiak egy meglévő találmányon alakítottak valamit, amivel növelték annak hatékonyságát vagy könnyebb kezelhetőségét. Ők is megkapták a kellő figyelmet ebben az irodában.
Kira Solvay irodájában találkozott először a cég jogászával is. Ulrik Hagelmann negyvenhat éves, nős férfi volt három kamasz gyerekkel, aki reggelente valósággal elmenekült otthonról és este későn merészkedett haza. Otthon a házsártos felesége és a fiai uralták a terepet. Viszont jó szakember volt, Solvay is kedvelte, már vagy évtizede adott jogi tanácsokat az irodának, és ha valahol nagyritkán perre vitték őket, Hagelmann védte a céget. De Kirának nem volt vele semmi dolga.
Pénteken délután enyhült a roham, hirtelen elfogytak az ügyfelek. A személyzet hazafelé készülődött. Will már el is ment. Solvay is indult, de a váróban megkérdezte Kirától:
- Nos, hogy van megelégedve a munkával, Kira kisasszony?
- Nagyon érdekes – válaszolt a lány – És ami nekem sokat jelent, itt tényleg a társadalom számára hasznos dolgokkal foglalkozunk. Hiszen minden találmány, amit itt „világra segítünk”, valóságos ajándék az embereknek.
Miközben ezt mondta, érződött, hogy ő ezt tényleg így éli meg. Számára a találmányok dédelgetése, „felnevelése” nem csak üzlet, több annál. Solvay ezt jól látta, de nem kommentálta. Csak biccentett, Miriamnak is, és elment. Kira ekkor megkérdezte a titkárnőt:
- Sietsz valahová?
- Igen, rohanok! – felelte amaz kicsit keserű mosollyal – Tudod, vár otthon egy népes család, no meg udvarlók tömege, mind engem akar ma este diszkóba vinni, nem is szólva az egyéb elkötelezettségeimről...
Kira értette, de nem mosolygott. Inkább azt mondta:
- Gyere, odalent meghívlak egy kávéra. Valamit el kell mondanom.
Tíz perccel később Miriam már akár Kira barátnőjének is érezhette magát. Sejtette, hogy Kira nagyon egyedül van, nincs kivel beszélnie. Most, pénteken délután és munka után valakinek ki akarta önteni a szívét. De ha Miriam valami szerelmi történetre várt, arra, hogy egy „pasiról” fog hallani, hát csalódott. Mert a téma egy rövidnadrágos kisfiú volt.
- Emlékszel Samuelre, aki a hét elején volt itt? – és csillogó szemmel mesélt a gyerek találmányáról. Később meg arról, hogyan él a kölyök és nincs senkije, aki pénzt adna neki.
Miriam gyanakodva pislogott:
- Ha arra gondoltál, hogy megnyitom a feneketlen kincseskamrámat...
- Kiszámoltam, Miriam. Össze tudok szedni ezer eurót, vagyis annyi megtakarításom van. A jövő héten kapok fizetést, addig kihúzom valahogyan.
- Ezer euró az nem kétezer – jegyezte meg Miriam filozofikusan. Barna arcán most nem volt mosoly, inkább olyan kifejezéssel ült szemben Kirával, mint aki résen van. Kira rámosolygott:
- Ötszázat összekapart már a fiú, csak ötszáz hiányzik. Solvayék irtóznak a kiskorúaktól, nyilván tudod. Most csak arról van szó, hogy a gyerek nyerjen pár hónapot, addig is oltalom alatt áll majd a szabadalma. Utána meglátjuk... Lehet, hogy a gyerekből is milliomos lesz, meg belőlünk is?
A többes szám elgondolkoztatta a titkárnőt, aztán óvatosan megkérdezte:
- Tényleg olyan jó az a biciklifék, vagy micsoda?

- Szuper jó, nekem elhiheted. Láttam és kipróbáltam. És talán nem is csak biciklire jó, hanem más tárgyakra is. Amire ráteszik, az ellophatatlan. Jobb, ha hozzá se nyúl a tolvaj, mert megjárja.
Miriam kis töprengés után rábólintott:
- Ötszáz... több mint a félhavi fizetésem. De mert nincs senkim, és a számláimat is kifizettem már... hát megkockáztatom.